

MONICA DAKE

An illustration of a man and a woman in a romantic embrace. The man, on the left, has dark hair and is wearing a dark suit with a blue tie. He is looking down at the woman with a gentle expression. The woman, on the right, has long brown hair and green eyes. She is wearing a white lace-trimmed long-sleeved shirt and blue jeans. She is looking up at the man with a smile. They are surrounded by colorful balloons in shades of pink, purple, and blue. The background is a soft, out-of-focus party scene with lights and more balloons.

TŘI TÝDNY
s Calebem

BARONET

Tři týdny s Calebem

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Monica Dake
Tři týdny s Calebem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

TŘI TÝDNY *s Calebem*

TŘI TÝDNY *s Calebem*

MONICA DAKE

 BARONET

Copyright © Monica Dake, 2026

Illustrations © Linda Bulíčková | Noeran, 2026.

ISBN e-knihy 978-80-269-3009-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-269-3010-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-3011-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

PLAYLIST

Backstreet Boys – I Want It That Way
Soha – Mil Pasos
Reneé Rapp – At Least I'm Hot
Meredith Brooks – Bitch
Mark Ronson – Oh My God ft. Lily Allen
LeAnn Rimes – Cant Fight The Moonlight
Ed Sheeran – Shivers
Gloria Gaynor – I Will Survive
Maude Latour – Sugar Water
Jessie Ware – Hot N Heavy
The DNC – Jungle Flames
Natalie Imbruglia – Torn
Alanis Morissette – Ironie
Aerosmith – Crazy
KISS – I Was Made For Lovin' You
Cannos – Fire for You
Elton John – The Bitch Is Back
Ginuwine – Pony
Cyndi Lauper – True Colors

1. KAPITOLA

CLAIRE

VŽDYCKY JSEM SI VE VŠECH OHLEDECH připadala jako úplně průměrná lidská existence. Nikdo ode mě nic nečekal, a tak jsem mohla dělat doslova cokoliv.

Být kdokoliv.

A teď jsem zrovna byla divná ženská v obřím kostýmu anatomicky přesného srdce. Chodící oxymóron kvůli mé klaustrofobii, ale v kostýmech jsem se cítila bezpečně.

Byly to mé role. A já role milovala.

„Jsme na místě, madam,“ ozval se z předního sedadla řidič se silným indickým přízvukem, zatímco datloval do mobilu v držáku. „Platba proběhla v pořádku,“ dodal a poněkud nervózně se na mě ohlédl do zpětného zrcátka. V očích měl nevyřčenou otázku: *Jak dlouho ti to sakra potrvá, než se vysoukáš ven?*

Jenže tohle nebylo moje první rodeo. „Díky, mějte krásný den!“ popřála jsem mu, načež se má ruka na-

táhla ke sponě pásu, ta se ale mezitím vcucala do sedačky.

Sakra. „Pardon, moc se omlouvám. Nejde mi nahmatat ten zpropadený čudlík,“ sípala jsem udýchaně. V taxíku najednou bylo až příliš velké vedro.

„Hmm,“ broukl řidič nadšeně.

Klid, kámo. Ani jeden z nás nechce, abych tu byla. Měla jsem jet autobusem. Jenže v tuhle hodinu by byl narvaný k nepřežití a z představy masy mačkajících se lidí se mi dělalo zle. Ne snad, že bych měla něco proti lidem. To ty zpropadený malý prostory...

Šmátrala jsem pod sebou a snažila se přitom uhnout do strany, jak nejvíc to bylo možné, jenže kostým srdce narážel do okýnka a ta prokletá spina pořád nikde. Neusnadňoval mi to ani trs balónků, které jsem držela v druhé ruce. Řidič mezitím vytůkal na displeji telefonu přijetí další zakázky a nervózně se po mně ohlédl.

Konečně. V prstech jsem svírala ten kus plastu. Cestu k vysvobození.

O pár vteřin později jsem už lapala po smradlavém newyorském vzduchu hezky na chodníku a taxík uháněl po Páté avenue za dalším klientem.

Při pohledu na vysokou prosklenou budovu jsem tiše hvízdla. Sídlo *Parkers* patřilo bezesporu k mým nejluxusnějším cílovým destinacím. Očividně se moje videa s doručováním zpívaných telegramů stala natolik virálními, že se dostala i ke kravaťákovi od realit, jistému Lanceovi Prescottovi, který se chtěl rozloučit s kolegy.

Zamířila jsem ráznou chůzí rovnou k širokým dveřím, aniž by mi kdokoliv věnoval pozornost. To bylo na tomhle městě úžasné – všem jste byli srdečně jedno. Neexistovalo lepší místo na planetě, kde jste si mohli dělat, co jste chtěli, pokud to samozřejmě bylo v mezích zákona.

A pokud jste si to nenakráčeli čelně do světa boháčů jako právě já.

V momentě, kdy jsem prošla těmi dveřmi, to na mě dopadlo. Tíha pohledů. Snědý sekuritářák od turniketu se narovnal a recepční překvapeně zamrkala. Kolem mě prošla jakási černovláska na podpatcích, která si ce měla u ucha mobil, ale i tak se na vteřinu zarazila, zářivě se usmála a ukázala mi zdvižený palec. Než jsem stihla zareagovat, byla pryč.

„Díky!“ zavolala jsem jenom za ní a volnou rukou zasalutovala, než jsem s širokým úsměvem zamířila ke zmatené recepční. Balónky za mnou volně vlály a tiše vrzaly ve vzduchu, jak narážely jeden o druhý.

„Přejete si?“ zeptala se mě brunetka za pultem s už naprosto profesionálním výrazem.

„Ano, objednal si mě pan Lance Prescott, abych doručila dárek panu Calebovi Archerovi,“ odpověděla jsem s klidem, neuniklo mi ale, jak při zaznění Lanceova jména recepční nepatrně pozvedla obočí.

Bylo mi ale jedno, o koho šlo. Kšeft byl kšeft.

Nahlédla do počítače, ve kterém si pravděpodobně evidovala nahlášené posílky. „Nevidím vás tu.“

„Vážně se dlouho nezdržím, jen doručím objednávku a půjdu.“

Váhavě si mě ještě chvíli prohlížela, než se svolila přikývnout. „Dobře. Projděte, prosím, přes bezpečnostní rám.“ Letmo pokynula bezpečákovi.

Její přání mě neznepokojilo. Často si mě zvali do nemocnic nebo na střední školy, abych popřála profesorkám odcházejícím do důchodu. Prošla jsem už tolika bezpečnostními rámy, že jsem si občas připadala, jako kdybych pracovala na letišti.

„Děkuju, krásný den!“ usmála jsem se zářivě, otočila se na patě a už jsem si to kráčela s vrzáním balónků přímo k sekuritákovi. „Teda, takový fešák! Že vy děláte modela? Myslím, že jsem vás viděla na reklamě na Times Square,“ zazubila jsem se na něj a jeho tvrdý výraz se v tu ránu projasnil.

„Ale kdeže! To si mě s někým pletete!“ hromovitě se zasmál a mávl rukou, než s ní pokynul k rámu.

„Vsadila bych boty, že jste to vy! A jestli ne, měl byste zvážít vedlejšák. Podržíte mi to, prosím?“ vrazila jsem mu do dlaně balónky, načež jsem prošla skrz bez podezřelého zapípnutí. „Děkuju, jste velmi laskavý!“ Hbitě jsem si je od něj zase vzala, zatímco po očku sledoval obrazovku k rámu.

„Joo, jasně, maličkost. Vezmu vás k výtahu. Je to čtyřicátý pátý patro, Rino, že jo?“ houkl na recepční.

O chvílku později mi už přivolaal výtah kartičkou. Jako poděkování jsem mu jeden balónek nechala, přirozeně.

Když se přede mnou otevřela ta zatracená konzerva, k mé úlevě uvnitř nikdo nebyl, ale než se za mnou dveře zavřely, nasáčkovali se další dva

kravaťáci a mně se stáhl žaludek. Letmo jsem přejela pohledem po stěnách, které se snad smrskávaly rychlostí blesku a vzduch podezřele řídil.

Zhluboka jsem se nadechla. Oba pánové byli natolik ponoření do svých mobilů, že jim byl naprosto jedno můj kostým, balónky i skutečnost, že tu za chvíli umřeme.

Klid. Dýchej. Je to jen tvůj podělanej strach. A jsi ve zpropadeným obřím kostýmu srdce. Nemůžeš umřít. Co by asi tak psali lidi na internetu? Srdce přestalo bít?

Uchechtla jsem se a začala si broukat první melodii z devadesátek, která mě napadla. Nahlas, protože kdybych si zpívala jen ve své hlavě, myšlenky by to nepřehlušilo.

Vysoký blondák ke mně na chvíli zvedl hlavu a letmo si mě změřil pohledem, jestli jsem normální.

Oplatila jsem mu zářivým úsměvem. „Pardon, nemám ráda těsné prostory. Buď si můžu zpívat, nebo si to s vámi rozdat, nic jiného mě nerozptýlí. A to první mi přijde tak nějak... víc na místě.“

Zamrkal, pravděpodobně ve snaze zjistit, jestli se mu to nezdá. Bez odpovědi ale zabodl pohled zpět do mobilu.

A tak jsem s tichým zpíváním *I want it that wayyy* pokračovala až do čtyřicátého pátého patra – a pokaždé, když někdo přistoupil, přidala jsem na hlasitosti. Někde za třicátým podlažím si už blondák tůkal botou do rytmu.

Cink.

Cílová destinace.

Z výtahu jsem vypálila, až za mnou balónky vlály. Konečně jsem se mohla pořádně nadechnout, aniž bych měla pocit, že se na mě řítí celý svět.

Rozhlédla jsem se po otevřeném, moderním prostoru, kde bylo sotva dvacet stolů, byť by se jich sem vešlo tak dvakrát tolik. U necelé poloviny z nich někdo seděl a telefonoval nebo datloval do nejnovějšího super moderního laptopu. Neunikla mi ani obří sedačka vzadu, která vyčuhovala zpoza rohu, a dokonce... *do háje, kdo má na pracovišti bar?* A ještě důležitější otázka: *Přijímají nové lidi?*

Ačkoliv s mou kvalifikací bych tak maximálně mohla rovnat imaginární kancelářské svorky.

Neuniklo mi, že všechny přítomné makléřky byly ženy. A jim zase neuniklo, že jejich super luxusní pracoviště narušil kdosi v polyesterovém kostýmu srdce. Nepotřebovala jsem překontrolovat fotku, kterou mi Lance poslal. Široko daleko jsem neviděla jediného muže.

Nasadila jsem svůj profesionální radioaktivní úsměv a pustila se do práce. „Dobrý den! Je tu někde Caleb? Caleebec!“ volala jsem hlasitě kolem sebe a rázně kráčela místností, abych mohla nahlédnout, zda se zrovna nekrčí za nějakým stolem tmavovlasý fešák. „Přišla jsem vám –“

„Kdo jste a proč tady řvete jak na lesy?!“ ozvalo se ostře zpoza rohu, za který jsem se zrovna chystala podívat. Samozřejmě, že jsem to napálila čelně do majitele hlasu.

Sevřel mě silně za zápěstí, čímž mi zabránil zavrát a spadnout. Pod nosem mě zašimrala jeho kolínská, která se okamžitě omotala kolem mého těla jako druhá kůže. Musela jsem zaklonit hlavu, abych se ujistila, že jde o mého příjemce. *Zatraceně*. S ním bych spadla docela ráda.

Stačil mi jediný pohled do jeho ledových očí, abych pochopila, že tento postoj se mnou nesdílí. Nebo ho minimálně nedával najevo.

„Co po mně chcete?!“ zpražil mě, zatímco si jednou rukou urovnával kravatu k ladicímu obleku, který jen umocňoval šířku jeho ramen. Minul nás hlouček žen. Pobaveně jim cukaly koutky, když kolem mě procházely. Nejspíš mu předtím uspořádaly vlastní uvítání.

„Teda Calebe, nepochlubil ses, že jsi takový lamač srdcí. Očividně ti někdo posílá vyznání lásky,“ culila se jako kočka vysoká blondýnka, které jsem mohla tak maximálně závidět dlouhé nohy. A peníze. A nonšalantní pohyby.

Využila jsem toho, abych se mu vysmekla a oplátila všem přítomným nejzářivější úsměv od ucha k uchu.

„Jsem zpívající telegram a přišla jsem Calebovi pográtulovat k povýšení!“

Blondýnka decentně vyprskla. „To je sladké! Kdo vás posílá, slečno? Že by Calebova matka?“ Její výraz byl ale všechno, jen ne sladký nebo milý. Než jsem jí stihla odpovědět, minula mě svou nonšalantní chůzí, jako kdyby se mnou jen ztrácela čas.

Caleb mezitím vystřídal všechny chladné pohledy, které měl v zásobě. Ušetřil mě jízlivých úsměvů, ale rád mě rozhodně neviděl.

To se změní.

Vrazila jsem mu do ruky balónky. „Tohle je pro vás! Posílá mě pan Lance Prescott! Všechno nejlepší k povýšení!“

Když jsem se ale nadechovala, abych začala zpívat, vpadl mi do řeči. „Nestojím o nic z toho. Běžte. Jen mě ztrapňujete první den v nové práci, o což tomu zmetkovi přesně šlo,“ procedil mezi rty tak chladně, že bych se snad otřásla zimnicí, kdyby mi v polyesteru nebylo pořádné horko.

„Jsem tu, abych vám zvedla náladu!“ nedala jsem se odbýt a jen víc protáhla zářivý úsměv.

„Má nálada se výrazně zlepší, když okamžitě vypadnete,“ zavrčel tišeji ve snaze mě ztlumit. Nervózně se přitom podíval přes vršek mé hlavy.

„Dostala jsem zapláceno, abych vám zazpívala!“

„Zaplatím vám dvakrát tolik, když to neuděláte.“

„V žádném případě! No tak, uvidíte, že vám zvednu –“

„Nemám nejmenší zájem, abyste mi cokoliv zvedala.“

Vtom se od výtahů ozvalo zrádné *cink*.

Caleb zesinal. Probodl mě pohledem, jako kdyby mě na místě nejraději usmažil na prach. Prudce se rozhlédl kolem. Ve vteřině, kdy mu oči padly na dveře u baru, k nim okamžitě vykročil, rázně je otevřel a balónky vypustil do potměného prostoru.

„Dovnitř, hned!“

„Ani náhodou, tam mě nedostanete!“ Úsměv mě okamžitě přešel. Místnostka nebyla nijak velká. A navíc se smrskávala. Aspoň to se mi snažil klaustrofobní mozek namluvit.

Ten mizera můj odpor ale úplně ignoroval. Prudce mě zatáhl za ruku a smýkl se mnou do skladu.

„Co to sakra děláte?!“

„Buďte zticha!“

„No to teda nebudu!“ Otočila jsem se na podpatku připravená mu ho zabodnout do rozkroku, abych odtud vypadla dřív, než se na mě zřítí police se záložním alkoholem. „Okamžitě mě pusťte ven!“

Ohlédl se přes rameno. Než jsem ho stihla nakopnout, vpadl dovnitř a zabouchl dveře. Ale místo toho, aby se na mě vrhl, nalepil k nim ucho a naznačil mi, ať jsem potichu.

„Co si sakra myslíte?! Ježíši, tohle mi za to vážně nestojí, raději vrátím pení—“ vtom mi ale přitiskl dlaň na ústa a sám si prst na pusu. Při své výšce snad dvou metrů se nade mnou tyčil jako hora masa a sva-lů. Srdce mi divoce bušilo. Snažila jsem se uklidnit a myslet.

No tak, jak nás to učili v té sebeobraně?

„Zaplatím vám desetinasobek, když budete potichu,“ sotva hýbal koutkem úst, zatímco se díval ke škvírce u prahu. Vzdáleně k nám doléhal hlas, který rozhodně nepatřil žádné z přítomných krásků na podpatcích. „Právě sem přišel majitel celé firmy. Chci si získat jeho respekt – a to se vážně nestane,

když mě uvidí s ženskou navlečenou ve směšném kostýmu.“

Hýbala se mu pusa, a dokonce z ní vycházela slova, ale začínala jsem mít problém mu rozumět, jak tlumeně mluvil. Navíc police kolem se určitě přibližovaly. Nakláněly. Kývaly. Strašidelně pomalu, jako kdyby mě chtěly mučit obzvláště dlouho a důkladně.

Polil mě studený pot. Prudce jsem si stáhla vycpanou kapuci kostýmu a rozepnula zip schovaný pod vrstvou filcu.

„Co to děláte?!“ sykl hezoun, stáhl dlaň z mých rtů, načež mě úkosem sjel pohledem. Možná se i zastavil u mého plného výstřihu, právě teď jsem ale vážně neměla čas si takových věcí všimnout.

„Su-sundám si ho a vy-vypadnu odtud!“ div jsem to na něj v panice nezakřičela. Očima jsem přitom kmitala po přibližujících se zdech a nechala kostým dopadnout na podlahu. Prostě odtud vypadnu a nechám Sabrinu, aby mi ušila nový. Tomu prevítovi Lanceovi ho pěkně mastně naučtujeme.

„Tišeji!“ okamžitě mi znovu přitiskl horkou dlaň na ústa, tentokrát mě ale přirazil k regálu za mými zády. Doslova mě k němu uvěznil vlastním tělem, zatímco se nervózně ohlížel ke dveřím.

Hrudník se mi prudce zvedal a otíral o jeho svalnatou hrud' obepnutou světlou košilí. Nohy se mi začínaly třást a vzduchu se zdálo být čím dál méně.

Zhluboka jsem se nadechla a zplna hrdla mu začala do dlaně zpívat *I want it that wayyy*.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tři týdny s Calebem. Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.